

Η ηθική αρετή της συμπόνοιας που διέκρινε τον Μεγάλο Αλέξανδρο

[Πολιτισμός / Ιστορία](#)

[Γεώργιος Βασιλείου, υποστράτηγος ε.α.](#)

Η η-θι-κή α-ρε-τή που τον διέ-κρι-νε κα-τά τον πλέ-ον ξε-κά-θα-ρο τρό-πο α-πό τους συ-ναν-θρώ-πους του ή-ταν η συ-μπό-νια του προς τους άλ-λους. «Εί-ναι δύ-σκο-λο να κα-τα-νο-ή-σει κανείς, γρά-φει ο Tarn, πό-σο πα-ρά-δο-ξη είναι αυ-τή η ι-διό-τη-τα της συ-μπό-νιας» . Η ευσπλαχνία του αντι-κα-το-πτρί-ζε-ται με τον κα-λύ-τε-ρο τρό-πο στη συ-μπε-ρι-φο-ρά του α-πέ-να-ντι στις γυ-ναί-κες, οι ο-ποί-ες σε ό-λες σχε-δόν τις ε-πο-χές θε-ω-ρού-νταν το νό-μι-μο λά-φυ-ρο του στρα-τιώ-τη. Ό-χι μό-νο ε-πέ-δει-ξε βα-σι-λι-κό σε-βα-σμό α-πέ-να-ντι στις αιχ-μά-λω-τες της οι-κο-γέ-νειας του Δα-ρεί-ου, αλ-λά α-πε-χθά-νο-νταν το βια-σμό και τη βί-α που στην ε-πο-χή του ή-ταν οι-κου-με-νικά συ-μπα-ρο-μαρ-τού-ντα του πο-λέ-μου.

Σε μια πε-ρί-πτω-ση, ό-ταν έ-μα-θε ό-τι δύ-ο Μακε-δό-νες της διοί-κη-σης του Παρ-με-νί-ω-να εί-χαν δια-φθεί-ρει τις συ-ζύ-γους ο-ρι-σμέ-νων μι-σθο-φό-ρων, έ-γρα-ψε στον Παρ-με-νί-ω-να δια-τάσ-σο-ντάς τον: «Στην πε-ρί-πτω-ση που οι

άν-δρες κα-τα-δικα-στούν, να τους τι-μω-ρή-σει και να τους θα-να-τώ-σει σαν ά-γρια θη-ρί-α που γεν-νήθη-καν για την κα-τα-στρο-φή των αν-θρώ-πων». Σε μια άλ-λη πε-ρίπτω-ση, ό-ταν ο Ατρο-πά-της, αντι-βα-σι-λιάς της Μη-δί-ας, του έ-στει-λε ως δώ-ρο ε-κα-τό κο-πέ-λες, ε-ξο-πλι-σμέ-νες ως ιπ-πείς, ο Α-λέ-ξαν-δρος τις έ-διω-ξε α-πό το στρα-τό, έ-τσι ώ-στε να μην α-πο-πει-ρα-θούν να τις βιά-σουν οι Μα-κε-δό-νες ή οι βάρ-βα-ροι. Κα-τά την υπο-τι-θέ-με-νη λε-η-λα-σί-α της Περ-σέ-πο-λης διέ-τα-ξε «τους άν-δρες να σε-βα-στούν τα πρό-σω-πα των γυ-ναι-κών και να μην πει-ρά-ξουν τα στο-λί-δια τους.

Ο Αρ-ρια-νός -εύ-στο-χα πι-στεύ-ω- έ-χει να πει γι' αυ-τόν ως άν-δρα και ως στρα-τιώ-τη:

«Ήταν πο-λύ ό-μορ-φος στο πα-ρου-σια-στικό και α-φιε-ρω-μέ-νος στην ά-σκη-ση, πο-λύ ε-νερ-γη-τικός στο πνεύ-μα, πο-λύ η-ρω-ι-κός στο θάρ-ρος, πο-λύ στα-θε-ρός στην τι-μή, α-γα-πού-σε πο-λύ τον κίν-δυ-νο και τη-ρού-σε αυ-στη-ρά τα κα-θή-κο-ντα του προς τους θε-ούς.

Ως προς τις α-πο-λαύ-σεις του σώ-μα-τος είχε πλή-ρη αυ-το-έ-λεγ-χο και γι' αυ-τές του πνεύ-μα-τος ο έ-παι-νος ή-ταν η μό-νη για την ο-ποί-α ή-ταν α-κό-ρεστος.

Εί-χε εκ-πλη-κτι-κή ο-ξυ-δέρ-κεια στο να α-να-γνω-ρί-ζει τι έ-πρε-πε να γί-νει, όταν άλ-λοι ε-ξα-κο-λου-θού-σαν να βρί-σκο-νται σε α-βε-βαιό-τη-τα και διέ-βλε-πε με με-γά-λη ε-πι-τυ-χί-α α-πό την πα-ρα-τή-ρη-ση των γε-γο-νό-των το τι ή-ταν πι-θα-νό να συμ-βεί.

Ή-ταν πι-στός στις συμ-φω-νί-ες και στους δια-κα-νο-νι-σμούς που εί-χε συ-νά-ψει κα-θώς και φει-δω-λός στη δα-πά-νη χρη-μά-των για την ι-κα-νο-ποί-η-ση των δι-κών του απο-λαύ-σε-ων, ξό-δευε ό-μως α-φεί-δω-λα χά-ρη των συ-ντρό-φων του».

Ο Πλού-ταρ-χος μας πα-ρέ-χει την πα-ρα-κά-τω πε-ρι-γρα-φή της καθη-με-ρι-νής του ζω-ής, ό-ταν δεν βρι-σκό-ταν σε εκ-στρα-τεί-α: Τις μέ-ρες της α-νά-παυ-σης α-φού ση-κω-νό-ταν και προ-σέ-φε-ρε θυ-σί-ες στους θε-ούς, α-μέ-σως κα-θό-ταν και έ-τρω-γε περ-νών-τας την η-μέ-ρα του με το κυ-νή-γι, το γρά-ψι-μο, τις δί-κες, την τα-κτο-ποί-η-ση πο-λε-μι-κών υπο-θέ-σε-ων και το διά-βα-σμα. Αν εί-χε πο-ρεί-α ό-χι ε-πεί-γου-σα, μά-θαι-νε βα-δί-ζο-ντας εί-τε το-ξο-βο-λί-α εί-τε να α-νε-βαί-νει και να κα-τε-βαί-νει σε άρ-μα που βρι-σκό-ταν σε κί-νηση».

Συ-μπεράσματα-

Στην πραγ-μα-τι-κό-τη-τα, η δια-γωγή και ο χα-ρα-κτή-ρας του Με-γά-λου Α-λε-ξάν-δρου υ-πα-γο-ρευό-ταν από τρεις δια-φο-ρε-τι-κές κα-τη-γο-ρί-ες γε-γο-νό-των, που η κα-θε-μιά τους α-ντι-στοι-χού-σε σε ο-ρι-σμέ-νες φυ-σι-κές του κλί-σεις.

Πρώ-τα απ' όλα ή-ταν, προς με-γά-λη του ευ-χαρί-στη-ση, ο α-πλός στρα-τιώ-της της τρα-χιάς Μα-κε-δο-νί-ας, ο αρ-χη-γός της μά-νας των ρι-ψο-κίν-δυ-νων ε-ταί-ρων, γε-μά-τος πο-λε-μι-κά τραύ-μα-τα, η-λιο-ψη-μέ-νος α-πό τους και-ρούς, έ-νας άν-θρω-πος που δού-λευε σκλη-ρά κι έ-πι-νε πο-λύ, προ-σι-τός σε ό-λους, δη-μο-κρά-της, πραγ-μα-τι-κά κα-λός για τους φί-λους και ά-γριος για τους εχθρούς του.

Έ-πει-τα ή-ταν η-γε-μό-νας της Α-σί-ας, βα-σι-λιάς της Βα-βυ-λώ-νας, Φα-ρα-ώ της Αι-γύ-πτου, γιος του Άμ-μω-να Δί-α και θρή-σκος. Τέ-λος ή-ταν ο Αρ-χι-στρά-τη-γος

των Ελ-λή-νων, έ-νας Έλ-λη-νας καλ-λιερ-γη-μέ-νος, μορ-φω-μέ-νος, η-ρω-ι-κός με ο-μη-ρι-κό τρό-πο, ε-ρα-στής του κά-θε πράγ-μα-τος που α-ντι-προ-σώ-πευε την Α-θή-να, πνεύ-μα ευ-ρύ, λο-γι-κό και δι-πλω-μα-τι-κό.

Ο Μέ-γας Α-λέ-ξαν-δρος δεν πε-ριο-ρί-στη-κε στο να υ-πο-τά-ξει μό-νο τους αρχαί-ους λα-ούς που κυ-ρί-ε-ψε τις χώ-ρες τους και να γίνει κα-τα-κτη-τής και τύ-ραν-νος, αλ-λά ε-ξόρ-μη-σε στην Α-να-το-λή για να τι-μω-ρή-σει τους με-γά-λους ε-χθρούς του Ελ-λη-νι-σμού, τους Πέρ-σες, α-πε-λευ-θε-ρώ-νο-ντας συγ-χρό-νως τους λα-ούς α-πό τους διά-φο-ρους τυ-ράν-νους που τους κυ-βερ-νού-σαν και τους κα-ταδυ-νά-στευαν. Τους έ-μα-θε έ-να νέ-ο τρό-πο ζω-ής με σε-βα-σμό στα δι-καιώ-μα-τα του κά-θε πο-λί-τη.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

<http://bit.ly/2VuhDKC>